

gaar ud paa at paalægge Synsmændene at have en Forklaring af de i Henhold til Loven givne nærmere Bestemmelser paa rede Saand, kan det vistnok være ganske hensigtsmæssigt, og hvad Forslaget under Nr. 34 angaar, kan jeg i visse Maader være det ærede Udvalg erkjendtlig for, at det har foreslaaet at give Justitsministeren den der omtalte Bemyndigelse til at fritage Dampkedler for det her omtalte Tilfyn, for saa vidt de ere forstærkede i Joreninger, hvis Ordning med Hensyn til Tilfynet Ministeren skønner at være tilstrækkelig betryggende. Jeg skal i denne Anledning bemærke, at det Spørgsmaal har allerede for længere Tid siden været forebragt Ministeriet, om der ikke kunde træffes en Foranstaltning som den, der her er foreslaaet af Udvalget. Det var foranlediget ved, at det den Gang var under Overveelse at faae dannet en Forening af den Art, hvortil der henvises i Vædringsforslaget. Det viste sig imidlertid, at Bestræbelserne da ikke førte til noget Resultat, og for saa vidt bortfalbt den faktiske Opfordring for Ministeren til at søge en saadan Bemyndigelse udvirket, som her foreslaas; men selvfølgelig kan det se en Gang i Fremtiden, hvad der ikke skee den Gang, og det kan derfor kun være Justitsministeren hjært for saadanne Eventualiteters Skyld at have den Bemyndigelse, som Udvalget i Forslaget under Nr. 34 foreslaar at give Ministeren. For saa vidt den ærede Ordfører hentydede til, at man havde ment, hvad Dampkedler paa Landsjorden angaar, snarere at burde gaa i en anden Retning end den, hvori man er gaaet med Hensyn til Damppassagersfartøier, og at man navnlig skulde gaa i den Retning at indskrænke Tilfynet af Hensyn til den stedse forøgede Brug af Dampkedler i Landbruget, ser jeg egentlig ikke rettere, end at den ærede Ordfører i saa Henseende kun kan have sigtet til Vædringsforslaget under Nr. 2. Dette Vædringsforslag har jeg Intet imod, idet jeg ikke skønner rettere end, at det i det Væsentlige gaar ud paa at tydeliggjøre Slutningen af § 1 og navnlig den Bestemmelse i Paragrafen, som oprindeligt ifølge Forslag fra det andet Thing er kommen ind i Lovforslaget. Naar det nemlig der bestemmes, at den Anordning, der nærmere skal angive, hvorledes Dampkedler overhovedet skulle være indrettede, tillige skal bestemmes, i hvilke Tilfælde Kedler overhovedet skulle betragtes som Dampkedler, har det vistnok været Mening den, at udtrykke det Samme, som nu er fremhævet i Udvalgets Forslag under Nr. 2, nemlig at den særlige Maade, hvorpaa Kedelen bruges, skal kunne føre til Fritagelse for det Tilfyn, som Kedelen ellers ifølge sin Størrelse og de almindelige Regler maatte være underkastet. Det er ganske rigtigt, at jeg ikke har Noget imod Vædringsforslaget under Nr. 3, som gaar ud paa, at den Anordning, der skal udstedes, tillige maa omfatte Dampafledningsrør. Jeg betragter

det i Grunden som en Selvfølge, at til Dampkedler maa ogsaa Dampafledningsrørene henføres. Naar Udvalget imidlertid under Nr. 16 har foreslaaet, at Syns- og Skjønsmændene ved deres Efterfyn tillige skulle paase, at Spilbedampen bortledes paa en saadan Maade, at den ikke forulemper Naboeiendommene, har jeg vel ikke under den Forhandling, jeg har haft den Ære at have med Udvalget, udtalt mig bestemt imod en saadan Vædring, men jeg har dog tilladt mig at gjøre opmærksom paa, hvad jeg her vil gjentage, at det vel kan være, at det vil vise sig, at dette Paalæg til Skjøn- og Synsmændene just ikke i Praxis vil faae hele den Følge, som man maatte have tænkt sig, idet nemlig Ulemperne ved Spilbedampens Bortledning vistnok som oftest ere en Følge, ikke af selve Indretningen af Dampafledningsrørene, men derimod af den Maade, hvorpaa disse anbringes, og af den Tid og den Maade, hvorpaa selve Afledningen finder Sted. Jeg har dermed i Virkeligheden omtalt alle Vædringsforslag af nogen større Betydning med Undtagelse af to. Det ene er Forslaget under Nr. 13, som gaar ud paa at give den Eier eller Brugeren af en Kedel, som er misforordnet med en Kjendelse af Politimesteren om Fjernelse af den Mand, der er sat til at betjene Dampkedler, Ret til, naar han paaanter Politimesterens Kjendelse at forlange Skjøn afgivet af Synsmændene og til efter Omstændighederne at faae Udgifterne udrede af det Offentlige. Dette Vædringsforslag kan jeg, saaledes som det her foreligger, erkjende for at være billigt, og jeg har derfor ikke Noget derimod. Tilbage staar alene Vædringsforslaget under Nr. 6 til § 9. Dette Vædringsforslag gaar ud paa at bestemme, at Syns- og Skjønsmændene skulle udnævnes for 3 Aar ad Gangen. Det hedder derom i det ærede Udvalgs Betænkning til § 9, at Udvalget har fundet det rigtigt, at Synsmændene kun vælges paa Aaremaal, for at Administrationen efter tre Aars Forløb kan staa mere frit overfor de Erfaringer, man til den Tid maatte have gjort. Det ærede Udvalg synes derfor at være gaaet ud fra, at det har været Lovforslagets Mening, at de paagældende Synsmænd bleve at vælge ikke for hver Gang, de skulle udføre en Forretning, men derimod for bestandig een Gang for alle. Det forholder sig imidlertid ikke saaledes; det ærede Udvalgs Forslag vil, hvis det vedtoges, snarere føre til en Udvidelse af den Virksomhed, der skulde tillægges Synsmændene efter Lovforslaget end til en Indskrænkning. Ministeriet er nemlig gaaet ud fra, at disse Syns- og Skjønsmænd lige saa vel som alle andre Syns- og Skjønsmænd kun udvælges til hver enkelt Forretning, de have at udføre. Jeg har i og for sig ikke Noget imod, at Sagen ordnes saaledes, at disse Synsmænd ikke udvælges for hver enkelt Gang, men udvælges til i Almindelighed at foretage de Syns- og Skjønforretninger, der maatte foresalde paa Stedet i et kortere eller længere